

A pasaxe da Santa Compañía

Hoxe, eu máis a miña compañeira imos relatarvos unha das historias de tradición galega das que se conta nas aldeas, a que fai que a xente non queira andar soa polos camiños cando cae á noite...

Hai unha hora, xa pasada a medianoite, cando todo o mundo dorme e a lúa escóndese detrás das nubes, na que os vellos din que o veo entre o noso mundo e o dos que se foron vólvese moi, moi fino.

É nese momento cando a oes. Ao principio, é só un murmurio, como o vento xeador no campanario. Logo, un son débil de campá e, se o aire está en calma, un cheiro a cera queimada e a humidade de cemiterio. Xa o sabes. Xa vén. É A Santa Compañía.

Non son pantasmas buscando paz. Son as almas en pena da túa parroquia, os que morreron e teñen unha penitencia que cumprir. Forman unha procesión solemne, vestidos con sudarios brancos, as cabezas cubertas e, nas súas mans espectrais, teñen unha luz azulada e enferma. Din que se as ves, estás a ver a túa propia morte anunciada.

Pero a parte que de verdade xea o sangue é esta: non van sós.

Á cabeza desta procesión de mortos, vai un vivo. Chamámolo o Cortexante. É alguén normal, un veciño que dorme na súa cama, pero que foi elixido para unha tarefa terrible. Cada noite, cando o sol cae, algo o obriga a levantarse, tomar unha cruz de madeira e un caldeiro de auga bendita, e guiar á Compañía polos camiños.

O pobre Cortexante non lembra nada ao espertar, só sabe que está máis pálido, máis débil e máis canso cada mañá. Está prisioneiro dun destino que lle rouba a vida a sorbos, obrigado a anunciar as mortes. E a única forma de liberarse é atoparche a ti.

Se te topas con eles, coidado! Non debes falar, non debes mirarlles directamente aos ollos. E, o máis importante, xamais debes aceptar a vela que che ofrezan. Se a tomas, a cera convértese en óso e condenácheste: serás ti o seguinte en tomar a cruz e guiar a lúgubre procesión.

Din que a única forma de salvarse é ser rápido: trazar un círculo de protección na terra e meterse dentro, ou lanzarse ao chan boca abaixo e non moverse.

Por iso dise que cando camiñes só na noite nun camiño galego... se escoitas unha campá e cheiras a cera, corre. Corre e non mires atrás.